

DÉLMAGYARORSZÁG

79. évfolyam, 181. szám
1989. augusztus 3., csütörtök

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEGEDI LAPJA

Havi előfizetési díj: 101 forint
Ára: 4,30 forint

Cserbenhagyás

Nézem kedd este a tévében a Híradót. Szenvtelen ismertetőst hallok arról, hogy székesfővárosunkban átlagosan kétszeresére kell emelni hamarosan a lakbéréket. Mert még így sem fogják igazán futni a fenntartást. Legföljebb annyit tesznek hozzá ezen — végül is — arcpirító hírhez, hogy az emelésre az idén valószínűleg nem fog sor kerülni.

Magamban természetesen várom a hasonló közleményeket más városokból is. Mint ahogyan várom, hogy egyes, hidrogénnel fűtött fölengedett, s meglehetősen gyorsan szétrobbantott kísérleti léggömbök főnixként újjászületve, héliumtöltéssel, s így fölújthatatlannul kelnek hamarosan győzelmessé légi útra. Például a kórházi osztályok orvosoknak történő bérbeadására vonatkozó koncepciót, amelyet egyelőre — s nyilván csupán átmenetileg — sikeresen megfűrt a szinte őrztársadalmi ellenállás.

Szent meggyőződésemmel, nemcsak becsapni készülnek sokunkat, hanem inkább cserbenhagyni. Mert ebben az országban évtizedeken át alacsonyan tartott béréket robotoltunk milliónyian, amely szinte ázsiai béréket mindig is azzal indokolt meg az éppen soros kormányzat: állami feladatként gondoskodnak lakásunkról, egészségünkéről, olcsó élelmünkéről, gyermekeink ingyenes tanításáról, és ki tudja még, miről.

Közben pedig az általunk megtermelt jövedelmek, és az általunk megkeresett pénzekből elvont állami pénzek elköttyavétyélődtek egy reménytelenül avított gazdasági szerkezet fejlesztő-fenntartására, s a kormányzat ismételtel csak a polgárok nyakába eddig is varrt terheket igyekszik növelni, anélkül, hogy bármit is nyújtana ellentétként. Mondhatnánk: nincs miről! De tessék már végre egyszer megmondani: miért tellett ebben az országban mindig lila gözös, veszteséges nagyberuházásokra, s miért telik ma is százmilliárdszámra veszteséges vállalatok támogatására?

Nézem a keddi esti tévéhíradót. A bányászszakszervezet támogatásáról biztosítja az országosra tervezett augusztus végi bányászdemónstrációt, amely sok tízezer bányász veszélybe került kenyérért száll síkra. És szinte meg mernék esküdni rá, hogy éles helyzetben a kormányzat ismét csak úgy dönt, továbbra is százmilliárdokat öl inkább veszteséges iparágakba, semmint, hogy szembenézzen ötven-százezer ember egyedileg romló helyzetével, s az adott probléma speciális megoldásával.

Minálunk ugyanis az az utóbbi tíz-húsz év gyakorlata, hogy még mindig jobb kicsit mindenkitől elvenni, mint egyes csoporttól — főként, ha az ideológia által kiemeltnek kitüntetett nagyüzemi munkásságról van szó — szóval, egyes csoportoktól valamivel többet. Mondjuk, a veszteséges üzemek föl-számolásával.

Csak hogy, ennek eredményeként konzerválódott tragikusan avitt a magyar gazdasági szerkezet, s ennek eredményeként immár, ha továbbra is elvesztik azt a bizonyos „kicsit” mindenkitől (például lakbérémelekkel, az egészségügy „maszekosításával”, a lakáshitelek gyorsított visszafizetésének kényszerével), csak hogy fönn lehessen tartani az immár fölöttébb álságos társadalmi béke látszatát, hát lassan afrikai színvonalra taszítjuk vissza gazdaságunk és életszínvonalunk állapotát. Azzal az egyetlen különbséggel, hogy az afrikai melegben legalább a fűtési költség nem létezik!

Egy tarthatatlanul rossz gazdaságpolitika (pontosabban politika) következményeként — tarthatatlanul rossz helyzet van kialakulóban ebben az országban. Amely tarthatatlan helyzetet csak „össznépivé” teheti a terheket a polgárokra áthárító kormányzati politika, amelynek mintha túlontúl is sok híve lenne az egyes minisztériumokban. Anélkül, hogy ezen hívek valaha is igazán szembesülnének a szelektív gazdaságfejlesztés és a szelektív teherviselés érdekében föllépő szakemberekkel. Pedig az általagoltan a társadalomra losztott, s a fogyasztók nyakába varrt újabb és újabb terhek csupán a gazdaság további ellehetetlenülését, s a fogyasztók nyakába ismételtel varrt újabb, lassan viselhetetlen terhek képét vetítik előre.

Néhány hónapja a szociológus Katona Péter nyilatkozta e lap hasábjain: kifosztva és megcsalva egy népet-nemzetet nem lehet magára hagyni. Most pedig mintha erre történnének ismételt kísérletek a kormányzat részéről. Amely még mindig hajlani látszik a terhek semlegesen átlagoló, s ily módon a csődöt konzerváló elosztására a társadalomban. Ez pedig alighanem nem egyéb, mint valamiféle cserbenhagyás. Amikor is néhány százezer „áldozat” (vagyis nehéz helyzetbe kerülő ember) gondjainak szelektív megoldása helyett egy nemzet jelenét tesszük kritikussá, jövőjét pedig kérdéssé.

Szávay István

Az első fecske: a Falke

Nyílik az „ideológiai reptérzár...”

Kétszemélyes, kék-fehér gép landolt minap a szegedi reptér aszfaltjára. Aki vezette: az osztrák Christel Weigl; a navigátor pedig a férje, Peter volt. Szenvedélyes sportrepülőket mindketten — ám korántsem kedvtelésből szálltak ide Ausztriából, hanem üzleti céllal. — Évtizedek óta ez az első gép, mely nem sport okán szállt le a szegedi reptéren — tájékoztatott. Podolcsák András repülőterparancsnok. — Az országos légiforgalmi igazgatóság ugyanis ez ideig ellenezte, hogy kereskedelmi, finansziális céllal landoljon magyar földön külföldi magángép. Ennek nem annyira műszaki,

mint inkább ideológiai okai voltak mindenekelőtt — utóbbiak megszüntével azonban kezd megtörni a jég. A Weigl házaspár látogatása tehát ezért nagy jelentőségű.

— Kik ők, milyen cégtől jöttek, s miért repültek Szegedre?

— Peter Weigl az osztrák Lenzing AG vegyipari cég mérnök-közigazdásza — vette át a szót Zoltánfi Zoltáné, a Szegedi Kender- és Műanyag-feldolgozó Vállalat szakmérnöke. — Idestova tíz éve tartjuk a kapcsolatot; a vállalatunk által gyártott (s a mezőgazdaságban dolgozók által jól is-

mert) műanyag zsákokhoz való polietilénfóliát Lenzing-gépekkel állítjuk elő. A közelmúltban is vásároltunk a Lenzingtől technológiát... Kapcsolataink tehát szélesek és sokrétűek — a két cég közti kontaktusnak állandónak kell lennie.

— A közvetlen kapcsolatot pedig légi úton lehet tegkönnyebben tartani. Ha a soros ügy személyes tárgyalást igényel, Weigl úr ezután csak fogja magát, és iderepül.

— Eleddig csak kocsival jöhetett, egy teljes napi utazás árán, most pedig jó (Folytatás a 2. oldalon.)

Ma Szegeden Választási nagygyűlések

Ma délután 6 órai kezdettel a szegedi 1-es számú országgyűlési választókerület képviselőjelöltjei nagygyűléseken vesznek részt.

Az MSZMP Szeged Városi Bizottsága elnöksége a Széchenyi (Tisza-parti) gimnázium mellett, a Pille utca és a Felső Tisza part közötti téren tartja a választási nagygyűlést. Miklós Károly képviselőjelölt mellett Vastagh Pál, az MSZMP Politikai Intéző Bizottságának tagja, a megyei pártbizottság első titkára mond beszédet. Simon Ferenc pedig a kisiparosok képviselőjeként szól az egybegyűltekhöz. (A nagygyűlés előtt, öt órakor, a Szegedi Nemzeti Színház művészei — Vajda Júlia, Réti Csaba, Juhász József és Nagy Imre —, valamint a Molnár Dixieland lép fel. A műsort Bán János vezeti.)

Dobozy Levente, a Hazafias Népfront jelöltje az algyői tanácsházán rendezendő nagygyűlésen találkozik a választókkal.

Raffay Ernő, a Magyar Demokrata Fórum képviselőjelöltje a felsővárosi (Illa) általános iskola előtti téren rendezendő nagygyűlésen vesz részt. A választók a képviselőjelölttel, valamint Csurka Istvánnal, Lezsák Sándorral és Roszik Gáborral találkozhatnak.

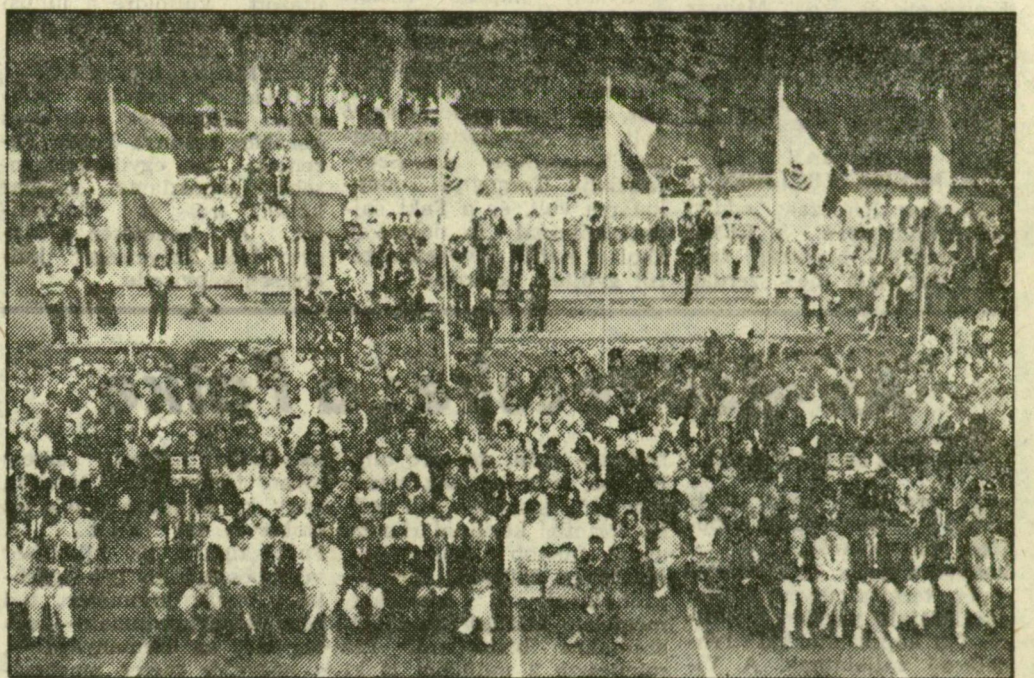
Megnyílt az V. ifjúsági evezős világbajnokság

Ezt is megértük! Világbajnokság házigazdája lehet Szeged. Az ifjúsági evezősök randevúznak ma délelőtti vasárnap délutánig a gróf Széchenyi István evezőspályán. A víz kitűnő, a környék dekoratív, az előkészületi munka végeredménye az, amit tegnap délelőtti sajtótájékoztatón láttunk. Zászlóerdő, színes sátrak, alumínium házikók „büszkélkednek” a vízparton. A látvány lenyűgöző, a felkészülésbe fektetett munka viszont láthatatlan. Köszönet mindenkinek, aki akár csak egy szöveget ütött helyére, hogy minden a helyén legyen. Ez ideig kitűnőnek tetszik a szervezés. Érzem: mindenki tudása legjavát nyújtotta, és tudta, hogy az evezősvilág szeme most Szegeden van.

Az V. ifjúsági vb-n 29 nemzet 610 versenyzője várja a rajtot. A férfiaknál 116, a nőknel 64 hajóegység indul 14 versenyszámban.

Sajnos, akadnak gondok is a csapatoknál, ugyanis né-

A megnyitó közönsége

Sipos István felvétele

hány versenyző vírusos torokgyulladással bajlódik. A betegek szereplése ez ideig bizonytalan, de a csapatvezetők bíznak abban, hogy az edzett szervezet felülkerekedik a víruson, és a legjobb egységeket küldhetik versenybe.

A magyarok szövetségi kapitánya, Kovács Imre sem számíthat — egyelőre — valamennyi tanítványára, ugyanis a férfi négypárevezős három tagja, Heincz Zoltán, Mátrai Róbert és Szűcs Ferenc is fájjalja a torkát. Orvos kezeli őket, s abban bíznak mindannyian, hogy az első vízre szállásig meggyógyulnak.

Az ifjúsági világbajnokságon a kapitány kilenc egyseget indít és valamennyit a legjobb 12 közé várja. Reálisan értékelve a vetélytársakat, csak a női egypárevezősben induló Prokop Margittól remélhetünk érmet.

Elkalandozok: az esélyesség tudatával indulni bármilyen sportban szörnyű teher, bár embere válogatja, hiszen lehet, hogy éppen ez „doppingolja” a versenyzőt, kikényszeríti a maximumot, mert nincs nemeset, mint bizonyítani, meghálálni az edző, a sporttársak, a közönségnek. (Folytatás a 6. oldalon.)